Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 44 (776) * joi 3 noiembrie 1960 * 8 pagini 30 bani

Comunicat

In ziua de 31 octombrie a.c., în sala de ședințe a Marii Adunări Naționale, au început lucrările plenarei lărgite a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

La plenară iau parte, în afara membrilor și membrilor supleanți ai Comitetului Central, primii secretari și secretari ai comitetelor regionale și ai unor comitete orășenești și raionale de partid, președinții comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale și ale unor sfaturi populare orășenești și raionale, miniștri, miniștri adjuncți și secretari generali ai ministerelor, șefi ai secțiilor C.C. al P.M.R., conducerile centrale ale sindicatelor. U.T.M.-ului și ale altor organizații de masă, președinții consiliilor regionale ale sindicatelor, directori și secretari de partid din marile întreprinderi, academicieni, oameni de știință, directori ai institutelor de cercetări științifice și de proiectări, redactori responsabili de ziare și publicații, precum și alți activiști de partid, de stat și din economie.

Plenara a ascultat expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, asupra proiectului planului de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1961.

Lucrările plenarei continuă.

Lumina marelui Octombrie

De-a lungul veacurilor, făuritorii de bunuri au dus necontenită milioane de asupriți și-au dat viața încercînd să doboare jugul robiilor.

Clasele stăpînitoare, stăpînii de sclavi, nobilii feudali, patronii capitaliști aveau în mîinile lor puterea. Alcătuiau armate, pe care le foloseau pentru a menține pozițiile lor. Intocmeau legi la adăpostul cărora puteau să jefuiască în voie. Au alcătuit o lume strîmbă, în care milioanele de oameni ai muncii răbdau de foame dar în care clicile trîntorilor stăpînitori huzureau. Pentru cei ce îndrăzneau să se ridice împotriva nedreptății erau create instrumente de tortură — ruguri, spînzurători și adeseori măceluri.

De aceea, drumul spre libertate al celor ce muncesc a fost un drum cumplit, care a trecut prin hățișurile baricadelor înroșite de dreaptă. Șirul lung al răscoalelor și revoluțiilor a măsurat cu sînge prețul descătușării. Dar multă vreme răscoalele și revoluțiile făceau numai mici modificări în felul de viață al celor ce muncesc. Se înlocuia un fel de robie cu alta. Rămînea în esență tot o orînduire strîmbă în care milioanele de oameni erau asupriți și jefuiți. Toate mijloacele de care dispuneau clasele stăpînitoare — forța armată, statul, religia, filozofia — erau folosite pentru a demonstra că lumea este așa cum este pentru totdeauna și nici odată nu va putea fi schimbată. Adică cei ce muncesc să fie veșnic condamnați să strîngă bogății pentru stăpînii lor.

(Continuare în pag. 4-a)

TELEGRAMA

DRAGI PIONIERI SOVIETICI,

CU PRILEJUL CELEI DE A 43-A ANIVERSARI A MARII REVOLUTII SOCIALISTE DIN OCTOMBRIE „FIII CONSTRUCTORILOR MARETEI HIDROCENTRALE "V.I.LENIN" VA FELICITA CALDUROS SI VA UREAZA MULT SUCCES LA INVATATURA.

COLECTIVUL DE CONDUCERE AL UNITATII DE PIONIERI DE LA SCOALA MEDIE - BICAZ

Cu ocazia Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, noi, pionierii Școlii de 4 ani din insula Ada-Kaleh, vă felicităm din toată inima și vă urăm noi succese în munca voastră.

Pionierii Școlii de 4 ani din insula Ada-Kaleh.

Dragi prieteni,

Cu prilejul celei de a 43-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, vă transmitem cele mai fierbinți salutări pionierești.

Trăiască în veci prietenia romîno-sovietică!

Pionierii detașamentului nr. 2 de la Școala de 7 ani nr. 11 București

STEAG ROȘU PE CER

Priviți :
în palatul de lavă
și ger
intră istoria,
sună din goarnă !
Iată :
continuă sus,
în eter,
asaltul de-atunci,
la Palatul de Iarnă.
Acesta e zborul vremilor noastre.
Icar
cu steag roșu —
cutezanță și geniu —
aripi întinse
pînă la astre,
arc de triumf
în noul mileniu.
De mii de ori slavă
înaltelor frunți
și ochii de fulger
în imnuri cîntați-i !
Și mîna ce-aruncă
primele punți
în roiul de sori
dănțuind între spații !
Cine-mi va spune
vrăjitul poem ?
Aduceți, băieți,
înstelatele lire !
Avem de cîntat
un cîntec suprem :
steag roșu pe cer,
nemurire !

EUGEN FRUNZĂ

Al IV-lea Congres al Sindicatelor

Timp de aproape 4 zile, în Capitala patriei noastre și-a desfășurat lucrările cel de-al IV-lea Congres al Sindicatelor din R.P. Romînă.

Congresul al IV-lea al Sindicatelor a dezbătut următoarele probleme, înscrise la ordinea de zi: 1 — Raportul C.C.S. cu privire la activitatea sindicatelor din R.P. Romînă în perioada dintre Congresul al III-lea și al IV-lea al sindicatelor și sarcinile ce revin sindicatelor pe baza hotărîrilor celui de-al III-lea Congres al P.M.R.; 2 — Raportul Comisiei centrale de revizie; 3 — Adoptarea noului statut al sindicatelor; 4 — Alegerea Consiliului Central al Sindicatelor și a Comisiei centrale de cenzori

Prin cuvîntul lor, delegații la Congres au arătat limpede că sindicatele din patria noastră sînt conștiente de rolul lor crescînd în viața noii noastre societăți socialiste, de sarcinile mari și importante ce le revin în mobilizarea celor ce muncesc la înfăptuirea mărețului program de construcție adoptat de Congresul al III-lea al partidului. Prin cuvîntul lor, delegații au exprimat însuflețirea și entuziasmul cu care oamenii muncii au primit acest minunat program și hotărîrea lor de a-și dărui toate forțele pentru realizarea lui. Din sutele de telegrame și scrisori trimise Congresului de către colectivele de muncă din întreprinderi și instituții au reieșit aceleași gînduri însuflețite de un înalt patriotism al colectivelor de oameni ai muncii din uzinele și instituțiile de pe întreg cuprinsul țării

Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Apostol, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R. și președintele C.C.S. a fost o minunată trecere în revistă a realizărilor obținute de oamenii muncii sub conducerea partidului. Cifrele citate în raport, ilustrează bogata activitate a sindicatelor, realizările oamenilor muncii în diferite domenii ale vieții, grija deosebită care se manifestă în patria noastră pentru omul muncii, „Numai în perioada anilor 1955—1959 și semestrul I al anului 1960 — se spune în raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Apostol — s-au cheltuit pentru protecția muncii 2,2 miliarde lei". În ultimii cinci ani și-au petrecut concediul în stațiunile balneo-climaterice, în medie, 300 000 de persoane, anual. Tot în ultimii cinci ani, au fost construite 100 cluburi noi, s-au instalat peste 1.000 stații de radioamplificare, iar fondul de cărți al bibliotecilor sindicale numără acum aproape 10 milioane de volume. În actualul an de învățămînt, s-au înscris la cursurile serale și fără frecvență 164.000 tovarăși"...

Ca răspuns la grija mereu sporită ce li se arată, oamenii muncii din patria noastră își sporesc eforturile îndreptate spre realizarea sarcinilor de producție. Pe întreg cuprinsul țării se află în întrecere socialistă aproape 1,4 milioane de oameni. Avem aproape 45.000 de inovatori și s-au realizat din 1955 pînă astăzi 180 000 inovații, aducînd patriei aproape 1,5 miliarde lei economii.

Congresul al IV-lea al Sindicatelor a fost salutat în numele C.C. al P.M.R. de către tovarășul Chivu Stoica, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R.

La lucrările Congresului au luat parte membri ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R., în frunte cu tovarășul Gh Gheorghiu-Dej, membri ai C.C. al P.M.R., activiști de partid și de stat, oameni ai muncii, oameni de cultură și alți invitați la Congres.

Sîmbătă dimineața, al IV-lea Congres al Sindicatelor și-a încheiat lucrările.

Președinte al C.C.S. a fost reales tovarășul **GHEORGHE APOSTOL**, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R. Ca vice președinți au fost aleși tovarășii **Elena Lascu** și **Vasile Mușat**. Secretari ai C.C.S. au fost aleși tovarășii: **Costică Alecu, Aurel Ardeleanu, Ion Cotoț** și **Mihai Marin.**

La Congresul al IV-lea al Sindicatelor din R.P.R. au luat parte nenumărate delegații ale organizațiilor sindicale de peste hotare, care, în numele oamenilor muncii din țările lor, au transmis Congresului un călduros salut.

Salutul pionierilor la Congresul al IV-lea al Sindicatelor

Înaripați de visuri ce-nfloresc,
Cu inimile dogorind de soare
Aducem un salut pionieresc
Vitezei noastre clase muncitoare.

Sub flamura partidului iubit –
Din care noi purtăm o părticică –
Prin lupta grea, un vis s-a împlinit
Și-o țară nouă astăzi se ridică.

O, cîte veacuri, triști, flăminzi și goi,
Copiii n-au avut copilărie!
De ne-ar putea privi în ochi pe noi
S-ar lumina de drag și bucurie.

Căci noi prin grija voastră creștem azi
Ca Feți-frumoșii mîndri din poveste,
Ca sondele înalte printre brazi,
Ca vulturii ce zboară peste creste.

Cu noi alături urcă ne-ncetat
Uzine strălucind, de-oțel și piatră –
La ntrecerea aceasta ne-a chemat

Noi știm: părinții noștri zi de zi
Ne fac viața mai înfloritoare,
Ei sînt mîndria noastră de-a trăi
Ei sînt viteaza clasă muncitoare.

Vă salutăm neobosiți mineri
Căci voi, luptîndu-vă cu stînca dură,
De sub al minei scund și umed cer
Ne-aduceți energie și căldură.

Vă salutăm, tovarăși oțelari,
Ce făuriți istoria-n uzină
Ca noi să creștem falnici, liberi, tari,
Sub rodnica partidului lumină.

Vă salutăm constructori îndrăzneți
Care pătrunși de vise-naripate,
Zidiți în preajma noastră frumuseți
Și ne prefaceți școlile-n palate.

Vă salutăm, iubiți învățători,
Care prin luminoasele cuvinte
Ne creșteți cetățeni și luptători,
Ca patria să ne-o iubim fierbinte.

Slăvite, brațele muncitorești,
Azi ne dau pîinile și trandafirii,
Sîntem precum eroul din povești
Ce-a îmbrăcat cămașa fericirii.

Partid — părinte, ție – adînc datori,
Datori nemărginit iubirii tale
Și vouă – fala țării, muncitori,
Jurăm că vom urma slăvita cale.

Larg porțile ni le deschid în fața
Iar cărțile – neprețuitul dar –
Sînt pentru noi un cald îndemn: învață!

Da, învăța-vom fără de răgaz,
Din orice carte, noi, făcînd o treaptă,
O punte care o aruncăm de azi
Spre-un țărm de aur care ne așteaptă.

Știm, nu-i ușor să intri-n noul schimb
De luptători, cum patria ne-o cere.
Noi, vrednici făurari vom fi la timp,
Prezenți în fabrici și pe șantiere.

De pe acum noi îndrăgim la fel
Și cîntecul creioanelor pe coală
Și freamătul cuptorului de oțel
Și-adîncul vuet de hidrocentrală.

Dar ca să le-nvățăm mai bine, toți,
Cu bucurie am vrea mai des să vină
Tații la fii, bunicii la nepoți,
Să le arate drumul spre uzină

Ne-a dat partidul cinstea de a visa
Și de-a-mplini cele mai-nalte vise.
În viitor, prin îndrumarea sa,
Ne-așteaptă zări de aur larg deschise.

Pe drumul celor cinsprezece ani
De măreție și de frumusețe,
Noi, cei ce le vom fi contemporani,
Ne îndreptăm cu inimi îndrăznețe.

Și iată, ne visăm siderurgiști
La a Galaților oțelărie
Dînd slavă anilor socialiști
Și dîndu-i muncii strai de poezie.

Sau, fi-vom arhitecți care-au durat
Orașe noi sub bolțile albastre
Precum partidul nostru ne-a-nvățat,
El, arhitectul fericirii noastre.

Partidului, îi mulțumim cu drag
Și scumpei noastre clase muncitoare.
Pornim cîntînd sub purpuriul steag
Pe glorioase drumuri viitoare.

Pe adresa unui președinte de unitate

Dragul meu,

Cînd am aflat că ai fost ales președinte de unitate, m-am bucurat nespus. Cred că tovarășii tăi au făcut o alegere bună. Ești un băiat harnic, ai inițiativă, te bucuri de stima colegilor. Firește, prima întrebare pe care ți-ai pus-o a fost „Ce am de făcut?" Și pe bună dreptate. Mai întîi, trebuie să-ți păstrezi și să-ți sporești acele trăsături care ți-au atras încrederea colegilor. Cu alte cuvinte, să fii la fel de muncitor și de modest ca și pînă acum. Dar nu numai atît. Răspunderile tale au crescut. E drept, și pînă acum ai fost interesat de felul în care învață și muncesc toți ceilalți colegi, dar de acum va trebui să le fii și mai apropiat. Împreună cu tovarășii tăi din activul pionieresc,

ACTIVELE PIONIEREȘTI LA ÎNCEPUT DE DRUM

trebuie să faceți totul pentru ca în unitate treburile să meargă bine. Sfaturile tovarășului instructor superior și ale tovarășilor instructori de detașament sînt prețioase, urmați-le neabătut. Asta însă nu înseamnă că voi nu puteți face unele lucruri și singuri. De pildă, un coleg a luat o notă slabă. Discutați cu el, convocați chiar o scurtă adunare de detașament, care să-i arate ce cred pionierii despre el. Tovarășul instructor va fi foarte mulțumit să afle despre această manifestare a opiniei colectivului.

Dar pentru a-i putea mobiliza pe pionieri, voi, membrii activului, trebuie să aveți autoritate. Cum se capătă oare această autoritate? Înainte de toate, ea se capătă prin exemplul personal. Trebuie deci să fiți întotdeauna primii atît la învățătură cît și în acțiunile obștești. În felul acesta, cuvîntul vostru va avea oricînd greutate, părerea voastră va fi ascultată cu atenție în orice împrejurare.

Fii stăruitor și harnic. Gîndește-te că, ori de cîte ori în unitate activitatea pionierească va lîncezi, privirile tuturor se vor îndrepta întîi către voi, membrii activului pionieresc. Asta însă nu înseamnă că toată activitatea pionierească trebuie dusă numai de voi, membrii activului. Dimpotrivă, veți fi lăudați abia atunci cînd în școala voastră nici un pionier nu va rămîne în afara activităților din unitate, atunci cînd fiecare pionier, începînd cu „veteranul" din clasa a VII-a, și terminînd cu băiețașul timid dintr-a III-a, care a primit de curînd cravata roșie, va participa din plin la toate acțiunile pionierești! De acord? Eu, unul îți urez succes!

AL. OVIDIU ZOTTA

poveste cu... cîntec

Sub steagul lui Lenin

Tovarășul Vlad Georgescu, de la Muzeul Romîno-Rus, le prezintă copiilor sculptura „Intîlnirea“ de B. Caragea, care înfățișează un moment emoționant din anul eliberării patriei noastre de sub jugul fascist.

Adunarea din Sala Coloanelor

În Sala Coloanelor se așternuse o liniște adîncă. Instructorii și președinții de unități ascultau cu multă atenție cele spuse de președintele sfatului orășenesc de pionieri, Golubțeva. Le vorbea despre Natașa. Așa se numise fetița moscovită care învățase să conducă locomotiva la cercul de căi ferate și visa să construiască locomotive mari, puternice... Războiul însă a dus-o departe de Moscova, lîngă lacul Seligher: acolo, Natașa locuia cu bunicul. S-a întîmplat ca un tren cu soldați sovietici

să se oprească pentru că a fost ucis mecanicul. Atunci a alergat spre ei fetița cu cravata roșie. „Voi conduce eu trenul“, le-a spus ea și, hotărîtă, s-a urcat pe locomotivă. Trenul a alunecat din nou pe șine. În jurul lui se spărgeau obuzele. Ostașii au acoperit cu trupurile lor pe micul mecanic ca să-l apere. Dar o schijă tot a lovit-o, și Natașa a murit continuînd pînă la ultima ei suflare de viață să conducă trenul. Nu s-a aflat nici pînă astăzi numele de familie al Natașei. Pionierii din Moscova însă o cunosc bine. Numele ei va fi înscris alături de multe alte nume de pionieri eroi în cronica pe care au hotărît s-o scrie unitățile de pionieri din Capitala Uniunii Sovietice.

Fedea Tharenko nu s-a temut

Iată fapta unui ostaș din Armata Roșie, în vîrstă de 15 ani, Fedea Tharenko. Fedea își făcea serviciul militar în divizionul de legătură al diviziei a IV-a de cavalerie. Cînd unitatea sa a trecut prin satul natal Mappanensk, din regiunea Umansk, lui Fedea i s-a dat permisie să plece acasă. Sosind cu nerăbdare, Fedea nu și-a mai găsit în viață decît frățiorul și surioara. Părinții pieriseră în timpul războiului. Sosirea lui Fedea nu era pe placul dușmanilor puterii sovietice. Ei își închipuiau că, ucigînd mișelește, mai pot în-

toarce istoria din mers. Aflînd, așadar, că în sat s-a întors un ostaș din cavaleria lui Budionii, bandiții s-au strecurat noaptea, pînă la fereastra casei lui Fedea și au tras în el. Dar glontele nu l-a lovit pe Fedea, ci pe frățiorul lui mai mic. A doua zi, Fedea i-a chemat pe toți locuitorii la o adunare și le-a povestit cît rău aduc bandiții oamenilor sovietici. Țăranii înarmați, în frunte cu Fedea, au pornit spre bîrlogul bandiților și i-au prins. Astfel satul lui Fedea a fost curățat de bandiți.

Din „Pionerskaia Pravda“)

In vizită la Muzeul marii prietenii

Cînd au trecut de pragul intrării, neastîmpărul care-i însoțise pe drum se preschimbase în tăcere. Cuprinși de respect, de o curiozitate plină de emoție, s-au îndreptat spre încăperile muzeului romîno-rus. Și Mihai Valeriu, și Radu Patrulius și Gabriela Toma și Daniela Grigore, ca și alți pionieri din aceeași clasă, a VI-a A, a Școlii de 7 ani nr. 3 din București se pregăteau acum să devină călători de-a lungul [illegible] de îndelungată prietenie între poporul nostru și marele popor rus.

Să pornim împreună cu ei pe urmele acestei istorii minunate. In față se desfășoară exponatele: hărți viu colorate, tratate de alianță, figuri de voevozi, slove de aducere aminte a vechilor cărturari, bătăliile nenumărate duse împotriva jugului turcesc, la care a triumfat de atîtea ori frăția de arme romîno-rusă. Elevii erau nespus de bucuroși cînd descopereau lucruri cît de cît cunoscute de ei. Văzuseră filmele „Ivan cel Groaznic“ și „Petru cel Mare“, auziseră despre viața strîns legată de Rusia a lui Dimitrie Cantemir și Nicolae Milescu și știau multe lucruri despre războiul pentru independența Romîniei, cîștigat prin jertfa de sînge a ostașilor ruși și romîni.

Dar și mai mult s-au oprit în fața exponatelor care-i apropiau de prezent. Aici, totul li se părea familiar.

„Strigați și cîntați de bucurie!“ este îndemnul unui manifest editat de mișcarea muncitorească din Romînia la cîteva zile după victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Și strigătul de bucurie, de încredere necurmată într-un viitor luminos, reazimul moral pe care îl dăduse înălțarea primului stat socialist din lume, s-a făcut auzit. Sub conducerea Partidului Comunist Romîn, muncitorii au luptat pentru o viață mai bună, iar în anii războiului criminal antisovietic au sabotat mașina de război hitleristă pe teritoriul patriei noastre.

Ostașii romîni s-au alăturat eroicei armate sovietice în lupta pentru zdrobirea fiarei fasciste.

La urmă, pionierii și-au luat rămas bun de la muzeu. In minte mai păstrau ultimele impresii, trăiau simțăminte ce nu pot fi șterse niciodată. Departe și totuși foarte aproape de inima lor, la Moscova, Leningrad, Vladivostok, în ținuturi fără de sfîrșit, se află prietenii lor dragi.

Această prietenie va rămîne de nezdruncinat.

M. DIACONU

Un alt aspect legat de sărbătoarea țării noastre, 23 August 1944. Imagini ale Capitalei în zilele insurecției armate și ale sosirii glorioasei Armate Sovietice în București.

O adunare despre... adunări

POȘTA ACTIVULUI PIONIERESC

Ce-ați spune despre o adunare despre... adunări? Vi s-ar părea ciudat? Eram într-o astfel de adunare. Tocmai vorbea pionierul Vasile Cîmpeanu. El amintea celorlalți pionieri despre focul de tabără dedicat măreței sărbători a poporului nostru, 23 August.

— După cum știți, spunea el, pregătirile le-am început cu cîteva săptămîni înainte. Pionierii au citit ziare și reviste în care se povestea evenimentul de la 23 August, frăția de arme romîno-sovietică. La monumentul eroilor sovietici, pe care unitatea noastră l-a luat în grijă, erau tot timpul flori proaspete. Și apoi, mie, ca de altfel și altor pionieri, ne-au povestit părinții cum a fost eliberată comuna noastră. Tot ce era necesar pentru adunare am pregătit din timp. Pionierii detașamentului 4 au scris invitațiile, cei mici au adunat lemne pentru foc, iar cu toții am contribuit la programul artistic. Și cînd la adunare nu ești un simplu spectator, parcă totul e altfel.

Pioniera Margareta Iacob a povestit cu cîtă plăcere vin pionierii la adunări, cît de folositoare sînt ele:

— Uite de pildă, adunarea pe care am organizat-o sub formă de concurs „Cine știe zoologie“. In clasa noastră se luau note slabe la acest obiect. Atunci am pornit la pregătirea unei adunări. Fiecare grupă trebuia reprezentată de către un pionier. Aceasta era o mare cinste. Cu toții am fi dorit să fim reprezentanți. Pionierii au luat manualele și caietele de notițe și au început să revadă lecțiile. Planșele și diafilmele au fost și ele folosite. In felul acesta, la pregătirile pentru concurs a luat parte întregul detașament. Concursul a avut loc, tuturor ne-a plăcut, dar cel mai important a fost faptul că el ne-a ajutat să studiem cu atenție acest obiect, să obținem note mai bune.

— La noi în unitate, a adăugat pionierul Dan Bozga, adunările în care sînt primiți în organizația de pionieri noi școlari, nu le poți uita niciodată. Am emoții și acum, cînd mă gîndesc la ziua cînd sub drapelul unității, tovarășa instructoare mi-a înmînat cravata roșie. Adunările și primirea cravatei roșii sînt întotdeauna cu grijă pregătite, unele au loc la monumentul eroilor sovietici, la altele sînt de față activiști de partid sau U.T.M. Ceremonialul pionieresc, programul artistic la care, de cele mai multe ori iau parte cînd cei ce sînt primiți în organizație, atmosfera sărbătorească din jurul tău, fac adunarea de neuitat.

Fiecare din cei prezenți și-au amintit despre o adunare sau alta. Detașamentele claselor a V-a despre adunarea „Călătorii interplanetare“; cei dintr-a VII-a despre adunarea în care au învățat să se orienteze cu busola, să semnalizeze cu fanioane; cei mici despre adunarea „Cum respectăm regulile de circulație“; despre adunări în care au organizat concursuri de biciclete, iar iarna, de săniuțe și schi.

★

Adunarea despre... adunări a avut loc doar în paginile gazetei! Nu de mult, am avut însă o discuție cu cîțiva președinți de detașamente, cu pionieri fruntași. Impreună, ne-am amintit despre ultimele noastre adunări, despre cum le-am pregătit și cum ne-am împărțit sarcinile încît toți pionierii să participe efectiv la reușita adunării.

DIONISIE NEGREA
instructor superior de pionieri
Școala medie Șomcuța Mare

Lumina marelui Octombrie

(urmare din pag. 1-a)

Dar iată că a avut loc un eveniment uriaș care a făcut o cotitură în viața omenirii. Sub conducerea Partidului Comunist în fruntea căruia se afla marele Lenin, muncitorii și țăranii din întinsa Rusie au sfărîmat pentru totdeauna cătușele. Pentru prima oară în istoria frămîntată a omenirii a fost desființată exploatarea omului de către om. Prin desființarea exploatării omului de către om, Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a deschis în istoria omenirii o eră nouă.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a izbit în temelia orînduirii capitaliste și a creat o orînduire nouă, socialistă. A deschis omenirii căi luminoase și orizonturi largi. Legenda despre veșnicia orînduirilor nedrepte a fost spulberată.

Superioritatea noii orînduiri sociale — a orînduirii socialiste — a fost demonstrată maiestos în anii care au trecut de la revoluție pînă în zilele noastre. În locul înapoiatei Rusii țariste s-a dezvoltat U.R.S.S., statul cel mai înaintat și cel mai puternic din lume.

După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cultura, știința și arta au cucerit cele mai înalte culmi. Savanții sovietici au realizat minunatele mașini electronice cu ajutorul cărora a crescut uluitor productivitatea muncii. Au domesticit uriașa forță a atomului și au pus-o în slujba păcii. În timp ce S.U.A. și alte state capitaliste fac cheltuieli enorme „experimentînd" puterea de distrugere a bombelor atomice, U.R.S.S. crează termocentrale atomice, linii automate în industrie, nave maritime și cosmice. Statul creat de marele Lenin prin Revoluția din Octombrie a deschis era cosmică. Nava cosmică, purtînd ființe vii pe bord și-a îndeplinit cu succes misiunea sa istorică. Itinerariul dinainte stabilit — Pămînt, Cosmos, Pămînt — a fost realizat. Ființele au fost readuse vii pe Pămînt. Calea omului în Cosmos a fost deschisă.

Lumina lui Octombrie nu strălucește însă numai asupra statului sovietic. Sfărîmînd lanțurile robiei capitaliste pe a șasea parte a globului pămîntesc, instaurînd puterea clasei muncitoare pentru totdeauna, Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a arătat proletariatului din întreaga lume, că lupta sa nu va fi zadarnică. Mișcarea muncitorească a devenit mai puternică, încrederea muncitorilor în propriile lor forțe a crescut și a făcut posibil ca în urma celui de-al doilea război mondial și alte state să se desprindă din sistemul capitalist și să pornească pe drumul nou al construirii unei vieți fericite, drumul deschis de Revoluția din Octombrie. Soarele lui Octombrie a încălzit și încălzește năzuința spre libertate a muncitorilor din întreaga lume. Popoarele care mai sînt încătușate încă, au în statul sovietic un exemplu luminos și puternic.

Popoarele care prin lupta lor au căpătat independență națională, și au pornit la construirea unei economii care să le asigure pe mai departe independența căpătată, sînt ajutate direct prin trimitere de utilaje și de specialiști sovietici.

Soarele lui Octombrie a luminat și drumul parcurs în cruntă ilegalitate de către P.C.R. spre libertatea poporului nostru.

Astăzi, sub înțeleapta conducere a Partidului Muncitoresc Romîn, tot la lumina marelui Octombrie se coc fructele stăruințelor și luptei clasei noastre muncitoare și a întregului popor.

Uriașele realizări care a transformat țara noastră dintr-o țară agricolă înapoiată, într-o țară cu o industrie dezvoltată, dintr-o țară cu un mare număr de analfabeți într-o țară cu o viață culturală înfloritoare, realizările care au alungat din casele oamenilor mizeria și sărăcia, lăsînd loc larg belșugului, sînt înfăptuite toate în lumina marelui Octombrie.

Și tot lumina marelui Octombrie strălucește peste copilăria voastră fericită.

SLAV
MAREL
Octom

Giganții septenalului

Pretutindeni în marea țară a constructorilor comunismului, de la paralelele nordului pînă la regiunile subtropicale, de la extremitățile vestice ale țării sovietice pînă la îndepărtata Kamciatkă, se înalță grandioase construcții ale septenalului. Cui nu-i sînt cunoscute marile centrale electrice ce smulg fulgerele luminii și energiei electrice din năvalnicele ape ale fluviului Angara? Cine n-a auzit, bunăoară, de hidrocentrala de la Bratsk — prima din lume?

O asemenea construcție de proporții uriașe e și centrala atomo-electrică de la Beloiarsk. Prin forța și priceperea constructorilor sovietici, ea se înalță, lună de lună, tot mai semeață, predominînd pădurile Uralului. Dar constructorii nu se tem de înălțimi. Cu ajutorul brațelor imense ale macaralelor-turn, ei o ridică, coloană cu coloană.

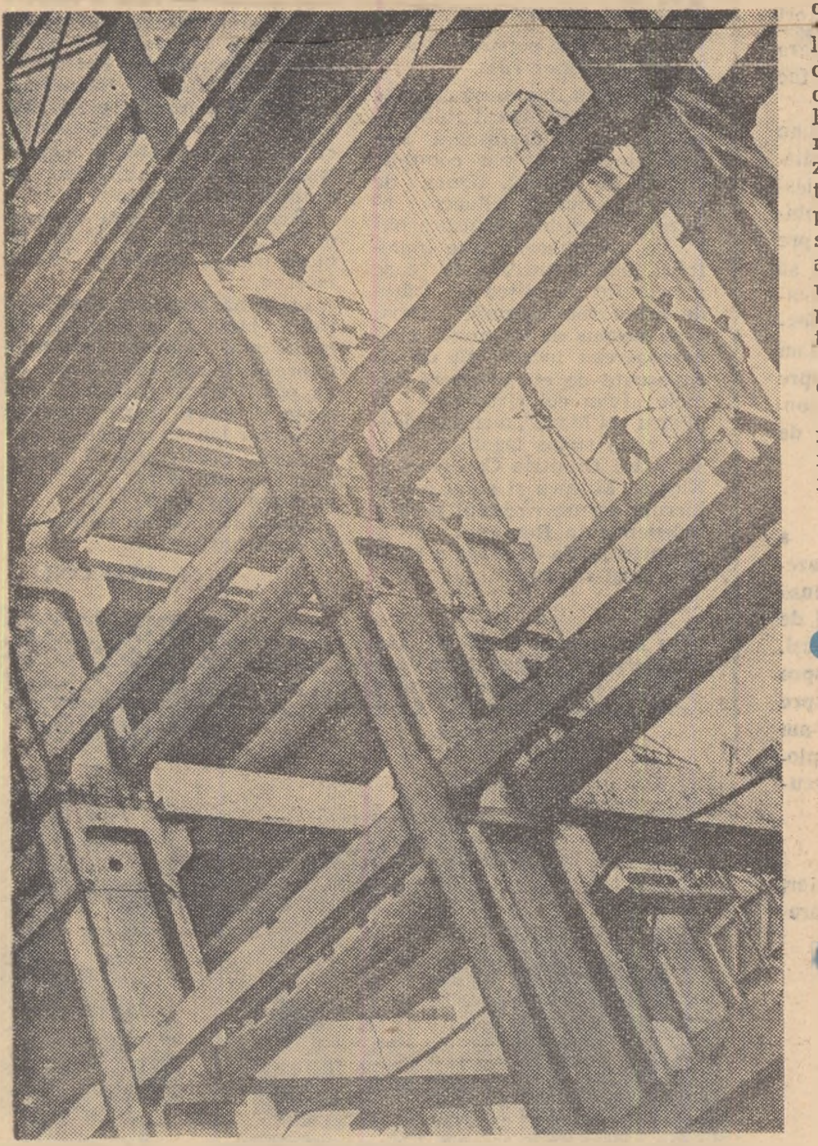
Dar poate că vă întrebați cît durează ridicarea și instalarea unei asemenea coloane de beton armat, avînd greutatea de peste 15.000 kg.? Exact 20 de minute.

Sub bolțile amețitor de înalte ale construcției, jos de tot, în centru, se află secția reactoarelor, inima prometeică ce va face să pulseze întreaga uzină. Acum arată ca un fel de puț adînc, cu diametrul de [illegible] lua naștere energia atomică, dătătoare de lumină! Pentru deplina securitate a persoanelor care vor lucra aci, reactoarele sînt încercuite de un rezervor metalic gros de un metru. Îndărătul lui se află un perete și mai gros, din beton special. O placă uriașă de oțel, avînd, de asemenea, grosimea unui zid de circa un metru, va proteja pe operatorul dispozitivului de manipulat.

O construcție grandioasă, cum nu se află alta în lume!

Nu departe de șantierul marii construcții, în inima pădurilor străvechi, se înalță locuințele — un adevărat oraș modern, deasupra căruia strălucesc în soare antenele nenumăratelor aparate de televiziune ale constructorilor.

Grandioasa centrală atomo-electrică din Beloiarsk constituie o victorie strălucită a oamenilor sovietici în folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, un simbol grăitor al pașnicei și puternicei țări a constructorilor comunismului.

Sfidînd înălțimile amețitoare, constructorii montează cu repeziciune coloanele grele de beton armat ale marii centrale atomo-electrice.

Primul cuvînt al puterii sovietice: „DECRETUL PACII"

(Reproducere după pictura lui N. I. Osenov)

CIFRE ȘI FAPTE

În Kirghizia, la o înălțime de 3.500 metri deasupra nivelului mării, s-a terminat săparea celui mai înalt tunel din Uniunea Sovietică. El are o lungime de 2,5 km și va fi străbătut de noua autostradă care va lega orașul Frunze, capitala Kirghiziei de centrul regional Oș. Autostrada va scurta de patru ori acest drum în comparație cu cel pe calea ferată, a cărui lungime este de 1.252 km.

Datorită faptului că pămîntul se lucrează cu mijloacele cele mai moderne, recolta este deosebit de bogată în Kazahstan, ca de altfel în toate republicile unionale. Colhozurile primesc în fiecare an noi mașini și unelte agricole. Numai în vara acestui an au lucrat aci 120.000 de tractoare, 100.000 de combine, 60.000 de secerători și multe alte mașini!

Din 1917 pînă la începerea valorificării intense a pămînturilor înțelenite și virgine de dincolo de Ural, suprafața totală a pămînturilor cultivate în U.R.S.S. a crescut cu o suprafață aproximativ egală cu teritoriul Franței, iar în trei ani de desțelenire s-a mai adăugat o întindere mai mare decît teritoriul Italiei.

Începînd din anul 1962, în Uniunea Sovietică se va introduce săptămîna de lucru de 40 de ore, iar în 1964, se va trece treptat la săptămîna de lucru de 35-30 ore. Ca urmare, oamenii sovietici vor fi ocupați numai cinci zile pe săptămînă cîte 7 ore, avînd deci două zile de odihnă pe săptămînă.

Pe meleagur

Demult, pe vremea cînd Tadjikistanul era o feudă săracă și întunecată a emirului din Buhara, meleagurile sărace ale deșertului Karakum erau sterpe, înecate în colbul ridicat de șirul caravanelor. Doar malurile rîurilor Piandj, Vahș și Ghissar erau acoperite cu hățișurile stufărișului înalt.

Scriitorul sovietic Pavel Luknițki, care a studiat timp de 30 de ani Tadjikistanul, arată într-una din scrierile sale că, în anii imediat de după revoluție, pe malurile celor trei rîuri sălbatice mișunau tigri, mistreți și tot felul de sălbăticiuni. [illegible]

VĂ
LUI
brie

...ile aurului alb...

„Stufărișul din
cu doi metri
decît un călă-
al cu tot !"...
u venit anii de
voluție, cînd po-
djic a fost trezit
nouă, clocotitoa-
ărișul bălților a
ituit și apele au
e să ude ogoa-
nse sau să dea
numeroaselor hi-
ale colhoznice ri-
e malul rîurilor.
fertile ale rîuri-
ost prefăcute în
mănoase, însă-
cu soiuri selec-
de bumbac care
mai mari recol-
ume : în Tadjiki-

stanul sovietic — republică bogată a aurului alb — se recoltează în medie 27 kintale de bumbac la hectar. Recolta de bumbac a crescut aci de la 20.000 tone în 1921, la 450.000 tone în 1958. Și se va mări cu încă 150.000 tone pînă la sfîrșitul septenalului.

Tadjikistanul a devenit astăzi o republică a bumbacului, avînd totodată și o industrie prelucrătoare în continuă dezvoltare. Tadjikistanul va produce în cursul septenalului 478.000.000 metri țesături de bumbac.

Decretul lui Lenin

Lumea se zbătea în chin și groază. Cădeau — alături de tați și unchi — flăcăii Europei secerați de gloanțe pe cîmpurile de bătaie — benchetuiau negustorii de arme, și regii, și capitaliștii... Pîinea nu mai era pe mesele nevoiașilor — dar miniștrii guvernelor burgheze își pierdeau plictisul între două chefuri la care curgea din belșug șampanie...

Își plîngeau mamele fiii... Rătăceau copiii, sălbăticiți, printre cadavre și gropi de obuze...

Se apropia, parcă, sfîrșitul lumii, căci o noapte de smoală, cu miros de sulf, acoperise cîmpiile, și orașele, și munții, și satele Europei ; și părea o noapte fără de sfîrșit..

Dar a lucit o rază. Mai întîi plăpîndă ; apoi din ce în ce mai puternică și un potop de lumină a prins să vină dinspre răsărit.

Raza venea de la Lenin !

...7 Noiembrie 1917. Muncitorii, țăranii și soldații ruși, conduși de partidul comuniștilor creat de Lenin, au răsturnat, pentru întîia oară în istoria lumii, puterea bogătanilor, făurind întîiul stat al celor ce muncesc — Rusia Sovietică. Lenin a fost numit de popor în fruntea acestui stat. Și atunci, raza lui Lenin, înțeleptul conducător comunist, a prins să sfîșie bezna cea adîncă care înmormîntase lumea. El a scris primul decret al puterii sovietice : Decretul asupra păcii.

Lenin propunea pacea. Dar nu o pace așa cum o pomeniseră popoarele din veac în veac, ci o pace dreaptă, fără anexare de teritorii, fără popoare înrobite, fără contribuții care să apese grumazul oropsiților.

Și raza lui Lenin a destrămat noaptea cea neagră...

Și raza lui Lenin a încălzit inimile !

Au trecut anii... Statul muncitorilor și țăranilor s-a întărit, a crescut și a prins puteri de gigant.

Popoarele fostului imperiu țarist, libere acum de orice exploatare, sînt strîns unite în Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice. Și an cu an prestigiul tînărului stat s-a mărit. Dar dușmanii — imperialiștii de tot felul—au vrut să curme viața acestui stat. Au investit capital și au înarmat pînă în dinți fiara fascistă, năimind-o spre granițele U.R.S.S. Și măcelul cel mare s-a întins, căci fiara, o dată slobozită, a început să-și muște stăpînii. Ba chiar întîi pe ei i-a mușcat.

Dar puterea unită a popoarelor, cărora Lenin le arătase calea spre fericire, i-a zdrobit pe vrăjmași. Glasul Uniunii Sovietice tot mai tare rostea cuvîntul de aur : PACE. Tot mai mult li se arată popoarelor lumii adevăratul prieten tocmai în acest prim stat al oamenilor muncii — U.R.S.S.

În corul popoarelor socialiste și iubitoare de pace, U.R.S.S., far călăuzitor, și-a ridicat la O. N. U. glasul în apărarea păcii. De la înalta tribună a O.N.U. prin glasul primului ministru Hrușciov, popoarele au auzit cuvintele lui Lenin. Căci după învățătura lui, și numai de ea călăuziți, oamenii sovietici au propus lumii PACEA.

Raza lui Lenin, care lucise din pagina Decretului asupra păcii, a încălzit din nou inimile popoarelor, care privesc cu încredere viitorul. Și fără îndoială, pacea va triumfa.

Iubite cititor, nu uita : într-un octombrie 1917, un om „cu fruntea ca un pisc în soare și ochii ca o zi de sărbătoare", un OM pe nume LENIN, scriind acest Decret asupra păcii, s-a gîndit și la tine.

Amintește-ți, copilule !

ȘTEFAN ZAIDES

Celebrul dans „Gopak" executat de ansamblul de dansuri al R.S.S. Ucrainiene.

La o lecție de fizică în clasa a VIII-a a Școlii medii nr. 740 din Moscova

Arta în slujba poporului

Printre prăfuitele decrete ale țarului, unul prevedea „interzicerea diverselor reprezentații pe scenă și recitări în dialectul malo-rus", cum era numită înainte de revoluție limba ucrainiană, limba în care și-a scris Taras Sevcenko nemuritoarele sale opere. Țarismul a vrut să scoată în afara legii cultura națională a ucrainienilor, a popoarelor aflate sub jugul său.

...Astăzi, în Ucraina există 70 de teatre de profesioniști și aproape 2.000.000 de artiști amatori, care apar pe scenă după orele de muncă, în uzină, colhoz sau instituție !

Drum luminos

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a luminat drumul popoarelor sovietice către cultură, știință, artă. Mii și mii de școli, institute și universități s-au înălțat în anii puterii sovietice. Înainte de revoluție, în Azerbaidjan, Armenia, Kazahstan, Kirghizia, Uzbekistan, Tadjikistan, Turkmenia nu exista nici o instituție de învățămînt superior. Acum, în aceste republici sînt 115 asemenea instituții cu peste 300.000 de studenți. În R.S.F.S.R. sînt 441 universități și institute cu peste 1.300.000 studenți. Cît privește școlile medii, de 7 ani, și cele profesionale, acestea, — pînă în cele mai îndepărtate regiuni ale Uniunii Sovietice — oferă elevilor cele mai bune condiții de învățămînt : ateliere, laboratoare, terenuri de sport etc.

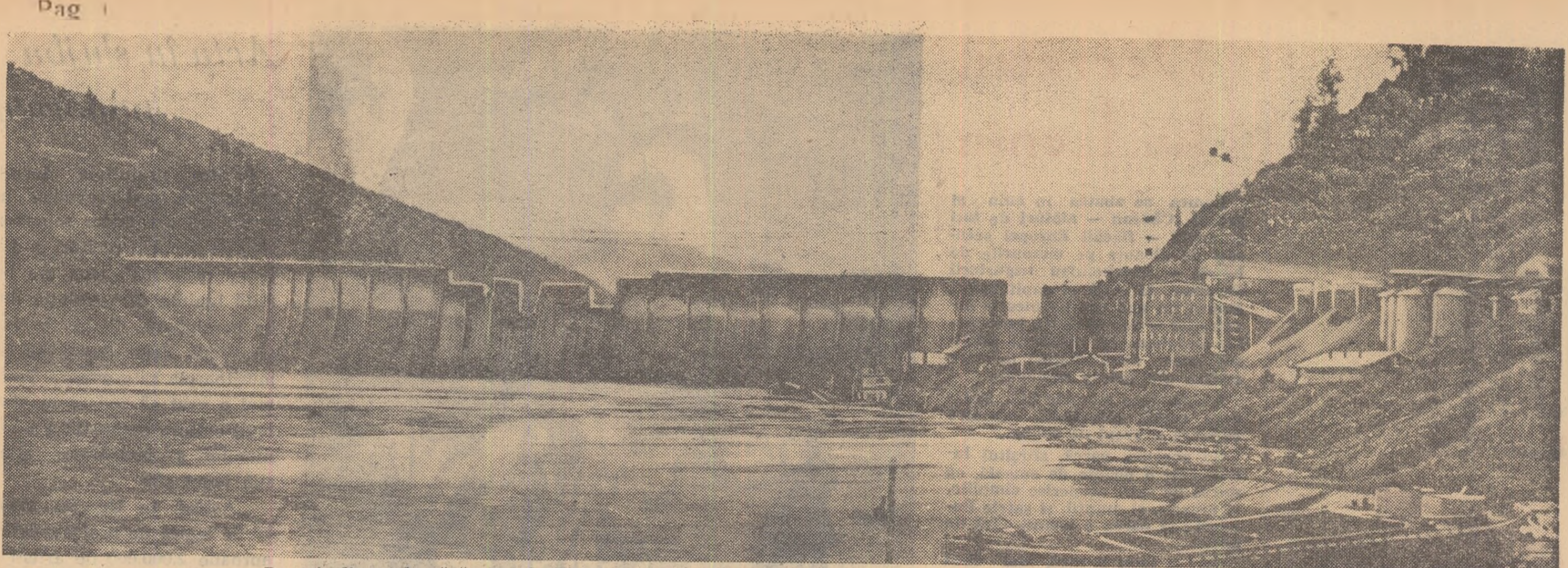
Prin condițiile minunate create tineretului studios cît și prin nivelul înalt de predare a cunoștințelor, Uniunea Sovietică ocupă, și în ce privește învățămîntul, primul loc în lume

Cuceritorii medaliilor de aur...

O mare înflorire a cunoscut în anii puterii sovietice — sportul. Un exemplu concludent îl constituie rezultatele strălucite ale sportivilor sovietici la recentele jocuri olimpice de la Roma. După cum se știe, sportivii sovietici au ocupat aici locul întîi, întrecînd categoric echipa S.U.A., atît prin ținuta demnă de adevărați sportivi, cît și prin numărul medaliilor — 43 medalii de aur, 29 de argint și 31 de bronz.

Prima medalie de aur a fost adusă echipei sovietice de tehniciana în construcție Antonina Seredina, pe care o vedeți în centrul fotografiei alăturate. Ea s-a clasat pe locul întîi la caiac simplu. Cîteva ore mai tîrziu, această sportivă din Moscova a primit a doua medalie de aur, împreună cu Maria Șubina, medic din Vladivostok, la întrecerea de caiac dublu

De aci, din apele zăgăzuite ale Bistriței, vor porni pe întinsul firelor șuvoaiele bogate de energie electrică și lumină.

ZECE ANI DE ELECTRIFICARE

Zilele trecute, pioniera Olga Blaju din satul Prunișor, un sat îndepărtat din regiunea Craiova — a trimis la redacție o scrisoare. Bucuria, fericirea nemăsurată a ei, a colectiviștilor, și a tuturor locuitorilor satului, străbătea fiece rînd scris de Olga: *satul lor a fost electrificat.*

La fel ca și în satul Prunișor, în anii măreţului plan de electrificare a țării, lumina electrică a pătruns și în alte peste 2.500 de sate ale patriei noastre, în numeroase gospodării colective, stațiuni de mașini și tractoare și gospodării agricole de stat.

La 26 octombrie 1950, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn a aprobat planul de electrificare a țării pentru etapa 1951—1960, plan elaborat sub conducerea nemijlocită a Comitetului Central al Partidului, pe baza învățăturii leniniste. De atunci au trecut 10 ani. În acești 10 ani s-a continuat lupta și munca eroică pentru a șterge moștenirea grea lăsată de regimul burghezo-moșieresc, în domeniul electrificării.

Pînă în 1950 țara noastră dispunea de o putere instalată de numai 740.000 kw. Unele regiuni, ca de pildă Moldova, Oltenia, Dobrogea, Nordul Ardealului nu aveau nici o linie electrică de înaltă tensiune. În 95 la sută din totalul satelor nu pătrundea lumina electrică.

Astăzi, după 10 ani, planul de electrificare a țării a devenit realitate, fiind îndeplinit și depășit. S-au construit pînă acum 20 noi centrale electrice cu o putere instalată de 1.100.000 de kw, adică mai mult decît s-a construit sub regimul burghezo-moșieresc în decurs de 60 de ani.

Astfel sînt termocentralele Paroșeni, „Steaua Roșie" din Sîngiorgiul de Pădure, Borzești, termocentrala „Gheorghe Gheorghiu-Dej" — de la Doicești, cu puteri instalate cuprinse între 120.000 și 150.000 k.w. și care constituie centralele de bază ale sistemului energetic național. De asemenea, s-au construit și pus în funcțiune uzinele hidroelectrice Moroeni, Sadu 5 și altele, cu puteri instalate de 15.000 k.w. Centrala hidroelectrică „V. I. Lenin" de la Bicaz ocupă un loc deosebit de important în planul de electrificare. Puterea sa instalată — de 210.000 k.w. — reprezintă aproape o jumătate din întreaga putere instalată a tuturor centralelor existente în țara noastră în 1938. Puterea instalată a centralelor electrice existente azi în patria noastră este de 1.840.000 k.w., în timp ce în 1938 ea era de numai 501.000 k.w.

Pe Bistrița a început deja construcția primelor 3 uzine — la Pîngărati, Roznov I și Roznov II — din „cascada" celor 10 uzine ce se vor realiza pînă în anul 1965 între Stejaru și Bacău.

În anii de democrație populară a fost creată și s-a dezvoltat mult industria electrotehnică, care a adus o importantă contribuție la îndeplinirea planului de electrificare a țării. Azi, noi producem motoare electrice și compresoare sincrone, transformatori de forță, cabluri electrice, aparate electrocasnice și electromedicale, care sînt cunoscute și apreciate și în alte țări.

Toate aceste mărețe realizări se datoresc muncii neobosite duse de muncitorii, tehnicienii și inginerii care au luptat cu abnegație, dînd dovadă în dese rînduri de fapte cu adevărat eroice. Conduși de partid, ei au înțeles să muncească în așa fel, încît să îndeplinească cu cinste mărețul plan al partidului, al poporului.

Un ajutor generos de prieten și frate

Prietenul, adevăratul prieten, este acela căruia, în orice împrejurare, îi simți alături de tine căldura inimii lui. Poporul nostru are un asemenea mare, adevărat, generos și de neprețuit prieten: poporul sovietic.

Datorită sacrificiului și jertfei eroicilor ostași sovietici în anii grei ai războiului, cărora li s-au alăturat fiii poporului nostru condus de partid, cotropitorii fasciști au fost nimiciți, iar patria noastră a devenit o țară liberă. Sub conducerea iubitului partid al clasei noastre muncitoare, poporul romîn a început să dureze temeliile unei vieți noi. Poporul sovietic ne-a fost mereu un exemplu și sprijin. Ajutorul său frățesc l-am simțit și îl simțim în fiecare nouă înfăptuire a visurilor noastre: fie că e vorba de făurirea unei industrii puternice, de un sprijin multilateral tehnico-științific, de împărtășirea unei valoroase experiențe înaintate, ori de consolidarea artei și culturii noi, socialiste. Sînt deci numeroase aspectele ajutorului oferit cu generozitate poporului nostru de poporul sovietic.

Țara noastră, deși bogată, a trecut pragul libertății cu o industrie săracă. Multe din fabricile și uzinele pe care voi le vizitați acum, minunîndu-vă, dragi pionieri, sînt construite de curînd, au vîrsta voastră, ori chiar mai puțin.

Hunedoara și Reșița — cei doi giganți producători de oțel, fontă și laminate sînt de nerecunoscut față de ceea ce au fost. Noile oțelării de mare capacitate, furnalele enorme, laminoarele și blumingurile sînt surori după modelele Uralului și ale celorlalte „cetăți" ale industriei siderurgice din Uniunea Sovietică. De acolo au sosit la noi proiecte și utilaje moderne, însoțite de specialiști sovietici, care au împărtășit tehnicienilor și muncitorilor romîni vasta lor experiență.

Odinioară, ogoarele țarii noastre erau arate adesea cu pluguri de lemn. Partidul a hotărît construirea unei mari uzine de tractoare. Ingineri și specialiști sovietici, împreună cu tehnicieni romîni, au ridicat această uzină din temelii. Care dintre voi n-a auzit de uzinele de tractoare din Orașul Stalin, pe porțile căreia, de doisprezece ani încoace, au ieșit zeci și zeci de mii de tractoare?!...

În subsolul țării noastre exista și altădată o „mare" de țiței, dar el era jefuit de societăți capitaliste străine. Partidul nostru a hotărît înfiin- [illegible] petrolifere. Uzinele producătoare de utilaje și instalații petrolifere „1 Mai", Ploești, „Poiana Cîmpina" „Gh. Gheorghiu-Dej", Tîrgoviște, rafinăriile de la Onești, Dărmănești și altele au fost, fie reconstruite și înzestrate cu mașini moderne, fie construite din nou cu sprijinul poporului sovietic.

Industria chimică aproape că nici nu exista pe vremea boierilor și capitaliștilor. Sub conducerea partidului nostru iubit și datorită frățescului ajutor sovietic, azi, la Borzești, la Victoria, la Govora și pe multe alte meleaguri ale țării, unde nu se afla nimic altădată, există mari combinate și uzine chimice, la a căror construcție și înzestrare tehnică, ajutorul Uniunii Sovietice a fost și este de neprețuit.

Luminile electrificării, izvorîte de la Doicești și Paroșeni, Borzești și Sîngeorgiu de Pădure, și din alte centrale electrice noi, aducînd „lampa lui Ilici" în pragul casei noastre, poartă cu ele mesajul aceleiași mari prietenii generoase cu poporul sovietic.

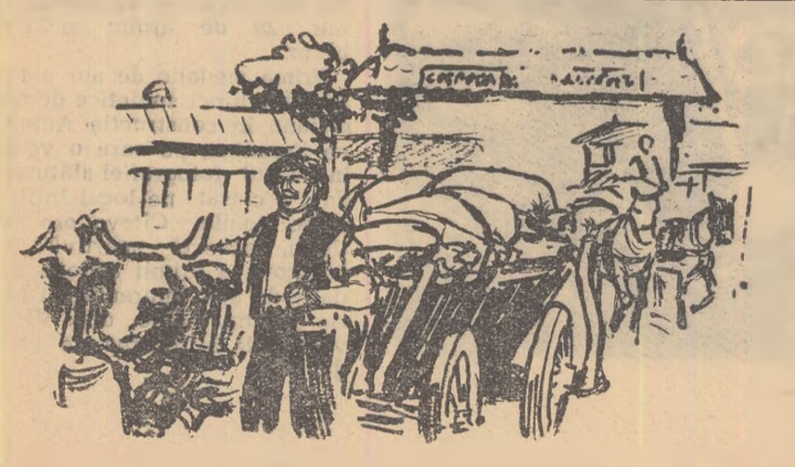
Ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice va fi și de acum înainte la fel de mare și de prețios pentru rezolvarea sarcinilor importante ale desăvîrșirii construcției socialiste în patria noastră, puse în fața întregului nostru popor de cel de-al III-lea Congres al P.M.R. O mărturie a acestui ajutor frățesc va fi uriașul Combinat Siderurgic de la Galați, care va fi înălțat cu ajutorul multilateral al Uniunii Sovietice. Cum va arăta el? Închipuiți-vă, dragi cititori, cîteva „Hunedoare" puse una lîngă alta, și veți avea o imagine a acestei uriașe „cetăți de foc". Oțelăriile, furnalele, laminoarele, fabricile și uzinele care vor forma acest combinat vor produce și prelucra anual 4 milioane tone de oțel!

Ajutorul pe care ni-l va acorda poporul prieten și frate sovietic în construirea gigantului combinat va fi deosebit de valoros. [illegible] și mare experiență. Ei vor trimite în țara noastră documentația tehnică pentru întocmirea proiectelor și utilajelor de instalații dintre cele mai moderne; vor ajuta, de asemenea, la pregătirea și specializarea în uzinele și combinatele sovietice similare, a tehnicienilor romîni care vor lucra în combinatul de la Galați.

Noul uriaș al industriei noastre va fi construit în apropierea orașului Galați. Poate nu ați vizitat pînă acum aceste locuri, dragi pionieri. Cei care vă abateți pe la Galați, vizitați-le neapărat! Peste cîțiva ani s-ar putea ca o parte dintre voi, care veți îndrăgi meseria de metalurgiști și siderurgiști, să vă numărați printre cei care acolo vor plămădi fonta și oțelul.

Iată, așadar, cît de bogate sînt roadele ajutorului acordat cu dragoste poporului nostru de către marele popor sovietic, constructor al comunismului.

I. CIURDAȘU

Belșug

— Unde mergi, moșule?

— La Buzău, cu sfecla de zahăr... O duc la gară, la centru.

Am vrut să-l mai întreb ceva pe bătrînul roșcovan, întîlnit în poarta gospodăriei colective din Costești, dar n-am mai avut cum:

— Mă grăbesc acum, cînd mă întorc o să stăm de vorbă!... mi-a spus el, îndepărtîndu-se cu căruța încărcată pe ulița de lîngă sediul gospodăriei.

Cum am intrat pe poartă mi s-a înfățișat tabloul obișnuit al muncilor agricole de toamnă: îi văd pe colectiviști îndreptîndu-se, care mai de care, spre locurile de muncă. Unii încarcă de zor coșurile cu porumb dintr-o grămadă mare și-l cară la magazie. Ca aurul e porumbul.

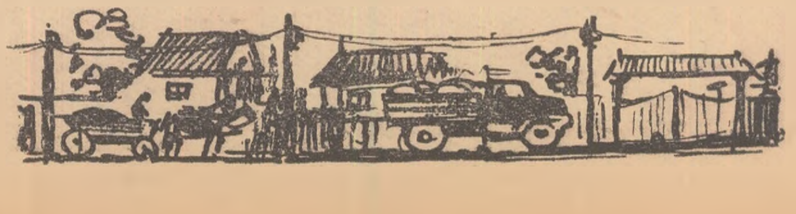
Iată-ne în fața a două magazii pline cu cereale. Mai sus de magazii se află livada cu pomi, printre care sînt așezați cu grijă stupii de albine. Ceva mai departe, constructorii se grăbesc să termine noul grajd și maternitatea de scroafe, începute de cîteva săptămîni. Tot aci se află și crescătoria de păsări. Sute și sute de găini și gîște sînt îngrijite cu multă atenție de familia colectivistului Tudor Avram.

In vale, către izvoarele Călmățuiului, se întinde grădina de zarzavat a gospodăriei colective. Grădinarii — bărbați și femei — recoltează legumele de toamnă: cartofi, ceapă de apă, varză, morcovi și alte roade îmbelșugate. Numai mazărea le-a adus un venit de peste 40.000 lei, iar ceapa de apă, după cum se vede, este de asemenea foarte frumoasă.

In timpul cît am vizitat gospodăria și am cunoscut numeroasele realizări ale colectiviștilor, moș Bucur a terminat cu trebușoara sa la centru. Iată-l acum intrînd pe poarta gospodăriei. Am profitat de acest prilej și l-am rugat să-mi povestească cîte ceva din viața lui.

— Cu ce să încep?... Iacă, am peste 60 de ani. Jumătate din ei, în tinerețe, am fost cioban, am slugărit la moșierii din sat, la alde Mazilu și Don. Dar iată, viața noastră s-a schimbat. In 1950 a luat ființă în comuna noastră gospodăria agricolă colectivă „Flacăra Roșie". Am făcut și eu cerere de înscriere, împreună cu cei doi feciori ai mei, Aurică și Ion. De atunci a trecut aproape un deceniu. Cînd mă uit în jur... Parcă întineresc cînd văd cîte lucruri și-au făcut colectiviștii, feciorii mei. Și Aurică și Ion și-au ridicat case noi, au lumină electrică, și-au cumpărat mobilă nouă, aparate de radio și cîte altele. Și nu numai eu și copiii mei trăim bine, ci toți care am pornit pe drumul gospodăriei colective, pe drumul belșugului.

GR. MUȘAT

MIHAIL SADOVEANU

un clasic iubit al literaturii noastre

Mihail Sadoveanu împlineşte 80 de ani.

Marele scriitor ne-a dăruit o operă minunată, ne-a îndemnat să preţuim şi să îndrăgim tot ce e frumos şi bun, să-i admirăm eroii înseţaţi de dreptate, farmecul veşnic tînăr al naturii, lupta eroică a poporului nostru pentru libertate.

A început să scrie încă de pe băncile şcolii, pe vremea cînd era elev la gimnazul din Fălticeni. Puţin mai tîrziu, a poposit ca elev la Iaşi şi aici, în acest oraş de veche tradiţie culturală, îşi publică primele povestiri. La apariţia Vieţii Romîneşti, revistă cu caracter progresist, Mihail Sadoveanu îi devine colaborator credincios. Munca de creator a lui Mihail Sadoveanu a fost nespus de rodnică. Unele după altele, ca în revărsarea unui fluviu uriaş, operele sale apar glăsuind despre simţăminte puternice şi curate, despre simplitatea măreaţă a omului din popor, despre viaţa sa chinuită din trecut. Nimic nu l-a putut opri pe scriitor să cînte lupta neînfricată a celor exploataţi. Nici chiar actele huliganice ale legionarilor, care i-au ars operele în piaţa publică.

După anul luminos al eliberării patriei noastre, Mihail Sadoveanu găseşte, în sfîrşit, împlinirea năzuinţelor pe care pana sa măiastră le-a exprimat ani şi ani de-a rîndul. Scrie articole, conferinţe, participă cu însufleţire la lupta oamenilor muncii pentru o viaţă nouă, creează opere în care se reflectă noile transformări de importanţă istorică: „Mitrea Cocor" (1949); „Nada florilor" (1951); „Nicoară Potcoavă" (1952); „Aventură în lunca Dunării" (1956).

Nu există cuvinte care să redea în întregime frumuseţea, armonia deplină a operelor sale. Mihail Sadoveanu este scriitorul atotcuprinzător al vîrstelor. Începi să-i citeşti operele din anii de şcoală şi pînă tîrziu, în pragul bătrîneţii, marele scriitor te va însoţi cu slova lui înţeleaptă, cu adevărurile sale nemuritoare, rămînîndu-ţi drag şi apropiat inimii — un clasic iubit al literaturii noastre.

Ziua de luni, 31 octombrie, a fost pentru pionierii şi elevii Şcolii medii „Mihail Sadoveanu" din Bucureşti o adevărată sărbătoare. În această zi, marele nostru scriitor a poposit la şcoala care-i poartă numele. Emoţionaţi, copiii l-au înconjurat cu nespusă dragoste, urîndu-i, cu prilejul apropiatei sale aniversări, sănătate şi fericire.

O AMINTIRE

— FRAGMENTE —

Lupuşor Valcanu era un băieţel de şase ani numai, cu ochii mititei şi lucitori. Se purta cuviincios şi cuminte în casa părinţilor lui, dar din cînd în cînd se strecura pe poartă şi pornea la întîmplare prin tîrguşor, privea casele, oamenii, cu deosebită luare-aminte.

. . . .

Într-un rînd, spre sfîrşitul verii, a rămas foarte uimit: o casă de pînză răsărise în medean. Nu văzuse piaţa de două sau trei zile; fusese ş-o zi de ploaie; ş-acuma, în soarele după-amiezii, privea sărise o ciupercă. Erau mulţi copii adunaţi, care priveau şi ei. Să întrebe, nu-i dădea mîna; ştia că au să-l ia în rîs ceilalţi, că nu ştie nimic. Vîntul bătea cătinel şi pînzele cortului fîlfîiau. Un băiat ieşi dinlăuntru: era sarbăd la faţă şi rău îmbrăcat. Zîmbi blînd şi se apropie de copii.

— Aista-i comedian... zise cineva lîngă Lupuşor.

. . . .

Intr-o sară, înainte de a închide ochii, privi spre tatăl său care statea la masă, în lumina lămpii şi scria. Întrebă deodată:

— Tată, aşa-i că comedianţii din medean n-au casă

— Cum? n-ai adormit?... Au, dragă, dar o poartă cu dînşii...

— Şi cîştigă parale multe? Aşa-i că nu-s săraci?

— Vai de capul lor! Nişte bieţi oameni năcăjiţi.

— Bine, eu am văzut că se duc oameni să-i vadă... şi dau parale...

— Da, dar cînd încep ploile şi ninsorile, ce fac?... Culcă-te şi dormi: nu-i nevoie să ştii tu de acestea.

Inima băiatului se strînse uşor. Aşa-i: ploile şi ninsorile! La asta nu s-a gîndit. Atuncea nimenea nu se poate duce să-i vadă, nimeni nu le dă parale: ce fac ei pe vreme rea?

In alte zile a mai văzut iar pe Vasilache, a mai auzit iar ţipetele trîmbiţelor, apoi, într-o dimineaţă, cînd s-a sculat, afară ploua mărunt dintr-un cer mohorît şi rece. Două zile n-a putut ieşi din casă. A treia zi stătu ploaia; bătea numai un vînt răsunător; pe sus treceau ca nişte fluturi negri cele dintîi frunze ale toamnei.

. . . .

In amurg a putut răzbate pe cărări proaspete pînă în piaţă. Casa de pînză era umedă. Sta tristă, întunecată; nimenea nu umbla în preajma ei. Din adăpostul comedianţilor, o flacără de gaz începu să tremure şi să fumege. Şi copilul îi văzu pe toţi cei de sub şopron, cu capetele înălţate, ascultînd freamătul ploii. Un bărbat ieşi afară şi privi spre apus. Intră apoi în şopron blăstămînd înăbuşit. Cu glasuri triste începură a grăi şi a se tîngui femeile. In fund caii stăteau neclintiţi, cu capetele înălţate, în tremurările flăcării de gaz. Me- în sara aceea şi vîntul venea cu ploaia şi suna aşa de jalnic în copacii de aproape, şi oamenii în adăpostul lor rece păreau aşa de nenorociţi şi flămînzi, încît copilul simţi spaimă: parcă-i intra în suflet noaptea ce se lăsa. Prinse a plînge

. . . .

Cine erau ei? Ce fel de oameni? Cum au ajuns ei să facă atîtea lucruri minunate? şi cum au ei nişte omuşori aşa de mititei, care vorbesc aşa de subţirel, şi chiar plîng?... Oameni minunaţi, cu straie frumoase, deştepţi şi buni... Totuşi sufăr de frig şi poate în sara aceea n-au avut să mănînce măcar salata cu măsline şi cartofe... In mintea copilului se amestecau toate gîndurile acestea şi parcă nu-i venea a crede că nişte fiinţi de pe alte plaiuri pot avea năcazuri şi pot fi lipsite, ca moşnegii cei nevolnici, care întind mîna la poarta casei.

. . . .

Intr-una din zilele următoare, în adevăr, Lupuşor nu mai găsi în medean clădirea de pînză. Ca printr-un farmec dispăruse: se îndreptase împreună cu toată taina oamenilor acelora, spre peisagiile nehotărîte ale visurilor lui de copil. Tîrziu abia, după ani, înţelese adevărul şi-i veni în minte clădirea tristă din amurg în care animalele şi oamenii răbdau de foame

. . . .

Inţelese şi adevărata legătură dintre comedianţi şi tristele păpuşi care vorbeau, rîdeau şi plîngeau, şi-i trecu prin inimă fiorul vîntului de toamnă ce mîna spre necunoscut nişte biete paseri întîrziate..

(Din volumul „Bordeienii" — 1912)

Centenarul Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi

In ţara noastră există astăzi, spre deosebire de trecut, numeroase instituţii de învăţămînt superior, cămine studenţeşti, case de cultură. Cuvintele student, universitate, au devenit familiare maselor largi populare, pentru că astăzi, drumul spre cultură, spre ştiinţă, este larg deschis fiilor oamenilor muncii. Poate mulţi dintre voi, dragi cititori, v-aţi pus întrebarea: oare universităţile au existat dintotdeauna la noi? De cînd datează ele în ţara noastră? Avem prilejul să vorbim astăzi de sărbătorirea a o sută de ani de la înfiinţarea Universităţii din Iaşi.

In urmă cu o sută de ani, la 26 octombrie 1860, a luat fiinţă una dintre primele instituţii de învăţămînt superior din ţara noastră, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi. Acest însemnat eveniment cultural a avut loc într-o perioadă de mari transformări sociale, după ce prin lupta dîrză a maselor populare se înfăptuise unirea Ţărilor Romîne. De la înfiinţarea ei pînă în prezent, universitatea a străbătut un drum lung. In anii regimului burghezo-moşieresc, acest drum a fost plin de obstacole şi greutăţi. Clasele conducătoare din acea vreme, ignorînd setea de ştiinţă şi cultură a poporului, nu au creat condiţiile necesare unei dezvoltări normale a învăţămîntului superior. Luptîndu-se cu aceste greutăţi, Universitatea din Iaşi a adus totuşi o contribuţie valoroasă la dezvoltarea ştiinţei şi culturii romîneşti. Savanţi şi profesori ca Petre Poni, Grigore Cobălcescu, Vasile Conta, D. Xenopol, Alex. Filipide, Paul Bujor, Garabet Ibrăileanu, C. I. Parhon şi-au început activitatea ştiinţifică în cadrul universităţii ieşene.

Dar o dezvoltare înfloritoare a cunoscut Universitatea din Iaşi — ca şi celelalte instituţii de învăţămînt superior din ţara noastră, — de abia după 23 August 1944, datorită condiţiilor create învăţămîntului prin grija deosebită a partidului şi guvernului. Dacă la înfiinţarea Universităţii din Iaşi existau 106 studenţi, iar după 79 de ani, adică în 1939, existau 2.500 studenţi, numărul acestora a crescut considerabil în anii regimului democrat-popular, ajungînd astăzi la 10.000. Noile construcţii, laboratoarele modern utilate, căminele spaţioase, cantina, bursele acordate de stat, creează condiţii minunate de învăţătură şi viaţă pentru viitorii ingineri, medici, profesori, agronomi etc.

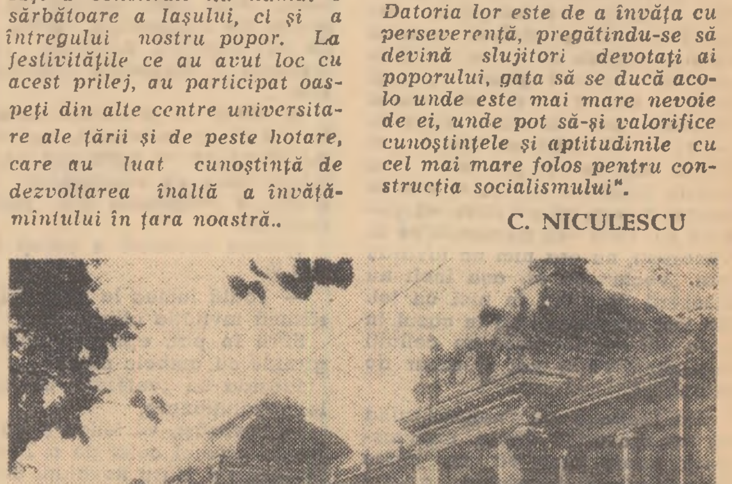
Recunoscători partidului şi guvernului pentru condiţiile create, studenţii universităţii ieşene învaţă cu sîrguinţă şi pasiune pentru a deveni specialişti capabili să contribuie la măreaţa operă de construcţie socialistă în patria noastră.

Centenarul Universităţii din Iaşi a constituit nu numai o sărbătoare a Iaşului, ci şi a întregului nostru popor. La festivităţile ce au avut loc cu acest prilej, au participat oaspeţi din alte centre universitare ale ţării şi de peste hotare, care au luat cunoştinţă de dezvoltarea înaltă a învăţămîntului în ţara noastră.

Apreciind contribuţia adusă la dezvoltarea ştiinţei şi culturii în ţara noastră, Prezidiul Marii Adunări Naţionale al Republicii Populare Romîne, a conferit Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi, Ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa I-a. Această înaltă distincţie acordată Universităţii din Iaşi, demonstrează încă o dată înalta atenţie pe care o acordă partidul şi guvernul învăţămîntului din patria noastră.

Ca şi Universitatea din Iaşi, toate institutele de învăţămînt superior ale ţării noastre sînt astăzi într-o continuă înflorire. In Raportul prezentat de tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres al partidului, se arată că: „Statul democrat popular le-a creat studenţilor noştri posibilităţi largi de învăţătură şi condiţii de trai din ce în ce mai bune. Datoria lor este de a învăţa cu perseverenţă, pregătindu-se să devină slujitori devotaţi ai poporului, gata să se ducă acolo unde este mai mare nevoie de ei, unde pot să-şi valorifice cunoştinţele şi aptitudinile cu cel mai mare folos pentru construcţia socialismului".

C. NICULESCU

Poeții cîntă revoluția

LUMINA LUI

Cei care pleacă lasă doar o umbră
Ce printre oameni, cum se zice, umblă.
Tu Lenin însă ne-ai lăsat lumină,
In fața ei popoarele se-nclină.

Cuvintul tău ce a venit s-anunțe,
Să-nvețe și să-ndemne la revoltă,
A răsărit ca mina de grăunțe
In primăvară semănată-n holdă.

Iată însă că răsare stea,
Pentru oameni, unică minune,
Nu din cer, ci din pămint, și ea.
Pleacă din Sovietica Uniune.

Lenin, mare Lenin, gindul tău
S-a-nălțat luceafăr ce grăiește,
Vestitor de viață peste hău,
Oamenilor muncii, omenește.

MIHAI BENIUC

INTIIUL ZBOR

Iată glasul timpului profetic :
Nu de pe pămint în general,
Ci de pe pămintul sovietic
A pornit intiiul zbor astral.

Stau in casă, printre cărți deretic,
Cite-un vers mă-nalță ca un val.
Ce e insă patosul poetic
Față de intiiul zbor astral ?

Ani destui pierdui ca un besmetic,
Cu albeață peste ideal
Mă gindeam : n-ai cum să faci sintetic
Niciodată zborul sideral.

OCTOMBRIE

— moment 1917 —

S-aprind candelabre ,
cu muguri de stele albastre ;
lîncede flori tropicale
adorm peste glastre.
În apa oglinzilor clare,
Tirania-și privește chipul de ceară :
acuși va bubui Aurora,
și veacuri or să tresară !

Palatul de Iarnă
doarme în parfum și tăcere —
Dormiți, flori lîncede,
flori efemere...
Afară viscolul cîntă barbar,
hergheliile-i albe zburdă năvalnic —
flori roșii, de jar,
din inima Rusiei cresc falnic.
Zădarnic te minți
smulgînd acorduri prelungi, de clavir,
zădarnic te minți
sorbind vinul scump din potir :
dezlănțuite răsună, cu vuiet de ape,
goarnele roșii, neîntrerupte —
judecătorii-s pe-aici, pe-aproape !
Le-auzi cizmele prăfuite și rupte ?

Tirania se cutremură
în bogate hlamide :
Poporul,
uriașele porți le deschide !

S-aude inima lui urlașă,
cîntecul lui, mai luminos decît zorii,
s-aude sabia-i grea, înscriind
începutul Marii Istorii !

CONSTANTIN SCRIPCA

Sub flamura lui Lenin

Cum aș putea în slove să prind și să măsor
Această sărbătoare a mea și-a tuturor,
Cînd fiecare clipă, trecînd prin mine, plină,
E-un cîntec cu miresme sonore de lumină ?

Cum aș putea cuprinde pădurile de schele
Tăiate-n veșnicie de dincolo de stele,
Cînd fiecare creangă a stelelor aprinse
Se leagănă simbolic pe căile deschise ?

Cum să măsor adîncul catargelor de sonde,
Plutind pe orizontul talazurilor blonde
Și flacăra albastră pulsînd pe magistrale,
Cînd soarele terestru se naște în furnale ?

Eu m-am născut cu toate acestea laolaltă,
Sub flamura lui Lenin, severă și înaltă
Și dacă-ncerc în cîntec mîndria că exist,
Silabele sînt roșii și cîntul comunist.

ION BUTNARU

Un „7 Noiembrie" la Doftana

...Trecuse de ora 4. Cursa sosise de la 12, așa încît pe bună dreptate puteam să presupunem că n-a adus nici un deținut politic. Și de ce s-o ascundem ? — această împrejurare ne convenea chiar, pentru că ne scutea de frămîntări și încurcături. In general, cursa se aștepta cu nerăbdare. Aducea mai totdeauna vești noi, iar în închisoare nimic nu este mai așteptat decît o veste nouă. De data asta însă, repet, fiind ajun de 7 Noiembrie, faptul că n-a venit nici un tovarăș nou, nici de la Văcărești, nici de la vreo altă închisoare, nu ne deranja. Dimpotrivă.

Totuși, după ce se întunecase de-a binelea, cînd presupunerea că n-a sosit nimeni era cît pe-aici să se transforme în certitudine, s-a auzit la capătul coridorului zăngănit de lanțuri și au trecut înspre „F dos" 8 tovarăși noi. Pînă și faptul că ei au fost băgați la „F dos", adică în celulele cele mai întunecoase, care de-obicei nu se completau și unde se „băgau" doar din cînd în cînd cei pedepsiți, ne obliga la vigilență, dar cu atît mai mult ceea ce am aflat o jumătate de oră mai tîrziu.

Cei 8 tovarăși erau cu toții tineri, utециști dintr-un tîrg de la marginea de vest a Ardealului. Aveau condamnări între 3 și 5 ani. A doua zi după proces au fost încărcați în „dubă" cu totul pe neașteptate și aduși la Doftana cu o „cursă specială", așa încît nu numai că n-aveau cu ei alimente, dar cei mai mulți n-apucaseră să ceară de acasă nici pături sau măcar paltoane. La poartă fuseseră bătuți, dar n-au strigat pentru că nu știau că trebuie s-o facă : nu trecuseră pe la Văcărești, nu era nici un tovarăș mai „vechi" cu ei, așa încît nu fuseseră pregătiți în nici un fel. Au fost amenințați că în cazul în care vor lua legătura cu ceilalți comuniști va fi vai și amar de capul lor.

Era limpede că neîndrăznind să ne provoace direct, administrația căuta totuși să ne strice sărbătoarea, terorizînd grupul noilor sosiți. Asta însemna că ni se impunea și nouă, celor vechi, o sarcină în plus : provocările administrației să fie respinse în așa fel încît noii sosiți să nu rămînă izolați, să fie integrați din plin în sărbătoarea tuturor.

A doua zi economul „aripei" noastre îmi dădu o sarcină : la întoarcerea din curte cu tinetele, să mă strecor pînă-n „F dos", să împart fiecăruia din cei sosiți cîte o porție de mîncare și totodată să comunic pe scurt, cel puțin unuia, instrucțiunile.

In goană, am pornit-o jos cu tineta și tot atît de repede m-am întors. Ajuns în spatele secției „G" mi-am dat seama că drumul e liber ; nu numai că gardianul nu se zărea, dar nici plantoanele de drept comun nu erau prin apropiere. Am lăsat tineta în colț și am zbughit-o pe coridorul strîmt înspre „F dos". Mă învălui mirosul stătut de mucegai și umezeală. Nici vorbă : toate celulele din Doftana miroseau cam urît, dar putoare ca la „F dos" nu puteai găsi nicăieri.

La prima vizetă mă așteptau doi ochi scînteietori și un năsuc ascuțit. Fața băiatului atît de fragedă privea atît de iscoditoare și naivă, încît, deși aveam la dispoziție doar cîteva minute numărate, nu putui rezista ispitei să-l întreb :

— Cîți ani ai ?

— Șaisprezece.

— Ce ești ?

— Elev.

Mai mult n-aveam cum să continui cu întrebările... i-am urat „la mulți ani din partea întregului colectiv", i-am strîns mîna, i-am strecurat mîncarea și dus am fost. Așa am procedat la fiecare vizetă. Toți erau la fel de tineri. Doar unul, lucrător la un atelier de lăcătușărie, avea 20 de ani împliniți. Acestuia i-am transmis la repezeală „instrucțiunile" :

— Cereți să vă scoată de aici. Nu vă lăsați provocați, mai ales nu lăsați să vă bată sau să vă înjure, fără să răspundeți. Fiți atenți la programul din partea cealaltă.

Ședința solemnă a început la ora 9.

— Toată lumea la geamuri, — răsună invitația obișnuită.

Sării în pat, apucai puternic gratiile cu ambele mîini.

Prezida un „veteran" al luptelor revoluționare.

— Tovarăși, vă felicit și vă salut cu prilejul celei de a 20-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Apoi s-au „citit" saluturile ce urmau să fie trimise Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Comitetului Central al Partidului Comunist Romîn, tovarășilor de la celelalte secții și din alte închisori, tovarășilor de afară, muncitorilor din lumea întreagă.

A urmat referatul, apoi declamarea poeziilor prezentate la concurs. Astfel s-a scurs timpul pînă la masă. Programul fu întrerupt pe la ora 14, pentru ca toți tovarășii să se odihnească așa cum se cuvine într-o zi de sărbătoare. Se părea că totul se desfășoară cît se poate de bine, administrația resemnîndu-se să nu ne stinghereasc.

Se părea doar...

In ziua aceea gardianul dădea drumul la plimbări cu mare regularitate. Mai mult chiar : scoțînd „serii" nu cîte 8, ci cîte 10—12 tovarăși, lăsa fiecare grup aproape cîte o oră afară. Astfel se explică, de ce pînă la ora prînzului trecusem prin curte toți. In afară de cei de la „F dos". Administrația se încăpățîna să aplice acestora un regim special. Nu le-a scos lanțurile, de mutare în alte celule nici nu voia să audă, acum nu le dădea plimbare. Atunci s-a hotărît ca tovarășii să pornească acțiunea care să fie sprijinită și de cei „vechi" din jur. Zis și făcut. Din fundul secției „F" au început să se audă strigătele :

— Plimbare ! Cerem plimbare !

— Dați-le plimbare ! de ce nu-i scoateți la plimbare ? interveneam și noi.

Totul se termină foarte repede, prea repede chiar, și fără scandal. Gardianul cu plimbarea s-a dus la „F dos" a deschis celulele și...

Abia peste cîteva minute ne-am dat seama care este cauza grabei ciudate. Știrea a pornit de la „G dos".

Ii bate ! Ii bate în curte !

Intr-adevăr, de undeva, de departe, se auzeau niște strigăte înăbușite.

— Ce facem ?

— Mai e vorbă ? Ii susținem !

Și s-a pornit ca o furtună doftănescul „nu bate". Din toate colțurile „întunericului", transmițîndu-se apoi și la „luminoase": Doftana vuia. N-ați vrut să ne lăsați în pace nici în ziua noastră ! ? Atunci primiți ! Și pentru bătaia asta ! Și pentru bătăile trecute ! Pentru toate bătăile de la Doftana și de aiurea ! Pentru toată teroarea de aici și de afară ! Pentru toată exploatarea capitalistă ! Pentru toate suferințele celor ce muncesc !

Strigătul a avut efectul scontat. Peste cîteva minute grupul celor 8 fu înapoi. Atunci am aflat și amănuntele. De cum au coborît în curte, tinerii au fost întîmpinați de cineva — un deținut pe semne — care li s-a adresat cu „tovarăși", care a încercat să-i convingă cum că cei de sus nu sînt adevărați „comuniști", că dacă vor să fie deținuți politici trebuie să spună „să trăiți", să meargă jos, să facă corvoadă. Dîndu-și seama că au în față un trădător, noii veniți l-au rugat să-i lase în pace, însă omul nu voia. Atunci unul dintre ei (nu știu de ce mi se păru îndată că trebuia să fi fost elevul cu năsucul ascuțit), nu s-a putut stăpîni și l-a apostrofat pe impostor așa cum merita :

— Trădătorule ! Ticălosule !

S-a încins îndată gălăgie. Banditul a sărit la bătaie, tovarășii s-au apărat, au intervenit gardienii. Restul se știa.

După ce noua situație fu discutată de către tovarășii din conducere, s-au luat următoarele hotărîri : vom continua programul festiv, însă din jumătate în jumătate de oră vom striga după comandant. Cînd va veni, vom protesta împotriva celor întîmplate și vom cere scoaterea noilor sosiți de la „F dos".

Astfel ziua începută într-o atmosferă de relativă acalmie continua destul de agitat. Reluîndu-se programul, au început amintirile... Un tovarăș — pe care-l socoteam în acel moment cel mai fericit om din lume — povesti chiar despre un 7 Noiembrie petrecut la Moscova, despre parada din Piața Roșie și despre cum l-a văzut pe Lenin și pe ceilalți conducători ai partidului și guvernului sovietic.

In evocarea atîtor și atîtor evenimente, locuri, oameni, vremea fugea.

Dar nici îndatoririle noastre de luptă nu le uitam. Din jumătate în jumătate de oră, la semnalul dat de una din „aripi" începeam:

— Să vie domnul comandant !

Domnul comandant n-a venit, însă noii sosiți au fost scoși și duși în altă parte. Indată programul fu întrerupt și s-a cerut tuturor să păstreze liniștea desăvîrșită ca să putem auzi orice strigăt de ajutor. Dar n-am mai avut de ce să strigăm în ziua aceea la Doftana. Peste vreo jumătate de oră, utециștii s-au întors fără lanțuri, iar încă peste altă jumătate de oră au fost scoși de la „F dos" și împărțiți în diferite celule libere printre noi. Victoria era completă. S-a cercetat numaidecît la care dintre noi s-ar mai putea găsi pături și haine calde, „măgărețele" 1) s-au pornit să alerge în trap rapid și, pînă la închidere, noii veniți erau echipați ca și cei vechi.

Programul artistic de încheiere a reușit de minune...

M. NOVICOV

(Din volumul „Povestiri despre Doftana")

1) Un băț cu o traistă la un capăt, care era transmisă din mînă în mînă, de la o vizetă a celulei la alta.

Răsuna un cîntec

Intinde noaptea pătură de smoală.
In Cîmpina luminile sînt stinse.
Iși ține somnul aripile-ntinse,
Iar Prahova e parcă mai domoală.

Aud pădurea sondelor gemînd.
E poate, gîlgîitul de țiței ;
Sau poate întîrzie printre stei
Ecoul trudei omului flămînd.

Dar la Voila-i larmă la castel.
S-au adunat ciocoi la sindrofie
(Din cînd în cînd, mai trec pe la moșie)
Și se-ntrețin cu... căni de tulburel.

De-odată ciocoimea-a amuțit.
Le tremură la toți în mînă cana.
Se-aud-n noapte cîntec din Doftana
Și a rămas castelu-ncremenit.

Cuprinși de spaimă stau ciocoii roată.
A răsunat în pragul dimineții
„Sculați voi oropsiți ai vieții" ...
Și parcă se aude-n țara toată.

M. CĂLIN

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.